

πριν
φύγω

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEFORE I FALL
Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πριν φύγω**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Oliver
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αριάδνη Μοσχονά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippié
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lauren Oliver, 2010
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Veer Incorporated, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011

ISBN 978-960-453-890-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιοδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

πριν
φύγω

*Μετάφραση:
Αριάδνη Μοσχονά*

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Στη μνήμη του Σέμον Έμιλ Κνούντσεν Β΄

Πίτερ:

*Σ' ευχαριστώ που μου χάρισες μερικά
από τα πιο αγαπημένα μου τραγούδια.*

Μου λείπεις.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λένε πως, λίγο πριν πεθάνεις, περνάει μπροστά απ' τα μάτια σου ολόκληρη η ζωή σου – μα σ' εμένα δε συνέβη αυτό.

Για να είμαι ειλικρινής, όλη αυτή η ιστορία με την τελευταία στιγμή και με την ταινία με τα στιγμιότυπα απ' τη ζωή σου μου φάνταζε πάντα απαίσια. Κάποια πράγματα είναι καλύτερο να παραμένουν θαμμένα και ξεχασμένα, όπως θα έλεγε και η μαμά. Πολύ θα με χαροποιούσε να ξέχναγα, για παράδειγμα, τα πάντα σχετικά με την πέμπτη δημοτικού (τη φάση με τα γυαλιά και τα σιδεράκια), και μη μου πείτε πως υπάρχει άνθρωπος που θέλει να ξαναζήσει την πρώτη μέρα του γυμνασίου. Αν προσθέσουμε σε αυτά και όλες τις βαρετές οικογενειακές διακοπές, τα άσκοπα μαθήματα άλγεβρας, τους πόνους περιόδου και τα χάλια φιλιά, νομίζω πως μια φορά που τα έζησα μου ήταν αρκετή και με το παραπάνω.

Η αλήθεια είναι, πάντως, πως δε θα με πείραζε να ξαναζούσα τις καλύτερες στιγμές μου: όταν ο Ρομπ Κόκραν κι εγώ φιληθήκαμε στη μέση της πίστας στο χορό του σχολείου, για να μας δουν όλοι και να καταλάβουν πως είμαστε μαζί.

Όταν η Λίντσι, η Έλοντι, η Άλι κι εγώ μεθύσαμε και ξαπλώσαμε ανάσκελα στο έδαφος και ανοιγοκλείναμε χέρια και πόδια. Αν το κάνεις αυτό όταν έχει χιόνι, φτιάχνεις κάτι σαν άγγελο. Ήταν όμως Μάιος, κι έτσι τελικά αφήσαμε μόνο αποτυπώματα απ' τα κορμιά μας στο χορτάρι της Άλι. Το πάρτι που έκανα όταν έκλεισα τα δεκαέξι, και στολίσσαμε με εκατό κεράκια και χορέψαμε πάνω στο τραπέζι στην αυλή. Εκείνη τη φορά που η Λίντσι κι εγώ κάναμε μια φάρσα στην Κλάρα Σους, μας κυνήγησαν οι μπάτσοι και γελάσαμε τόσο πολύ, που κοντέψαμε να ξεράσουμε. Αυτά είναι τα πράγματα που ήθελα να θυμάμαι. Αυτά είναι τα πράγματα για τα οποία ήθελα να με θυμούνται.

Όμως, προτού πεθάνω, δε σκέφτηκα τον Ρομπ, ούτε και κανένα άλλο αγόρι. Δε σκέφτηκα τα ακραία πράγματα που είχα κάνει με τις φίλες μου. Ούτε την οικογένειά μου σκέφτηκα, ή το πώς το πρωινό φως δίνει στους τοίχους του υπνοδωματίου μου ένα κρεμ χρώμα, ή το πώς μυρίζουν οι αζαλέες που έχω έξω απ' το παράθυρό μου τον Ιούλιο, ένα μείγμα μελιού και κανέλας.

Αντί για όλα αυτά, εγώ σκέφτηκα τη Βίκι Χάλιναν.

Και, ειδικότερα, σκέφτηκα εκείνη τη φορά στην τετάρτη δημοτικού, όταν η Λίντσι ανακοίνωσε μπροστά σε ολόκληρη την τάξη της γυμναστικής ότι δεν ήθελε τη Βίκι στην ομάδα της – θα παίζαμε μήλα. «Είναι πολύ χοντρή», είχε πετάξει η Λίντσι. «Μπορούν να τη χτυπήσουν και με τα μάτια κλειστά». Εγώ τότε δεν ήμουν ακόμη φίλη με τη Λίντσι, ήδη από τότε όμως είχε έναν τρόπο να λέει τα πράγματα έτσι ώστε να ακούγονται ξεκαρδιστικά, κι εγώ είχα γελάσει μαζί με όλους τους υπόλοιπους. Στο μεταξύ, το πρόσωπο της Βίκι είχε γίνει πιο κόκκινο κι από παπαρούνα.

Αυτό θυμήθηκα εγώ τη στιγμή πριν από το θάνατό μου, τη στιγμή που θα έπρεπε να μου γίνει κάποια τρομερή αποκάλυψη σχετικά με το παρελθόν μου: τη μυρωδιά του βερνικιού και το τριξίμο των αθλητικών μας παπουτσιών πάνω

στο γυαλισμένο πάτωμα. Το πόσο στενό ήταν το ελαστικό σορτσάκι μου. Το γέλιο που αντηχούσε στο μεγάλο, άδειο χώρο, σαν να βρίσκονταν πολύ περισσότερα από είκοσι πέντε άτομα μέσα στο γυμναστήριο.

Και το πρόσωπο της Βίκι.

Το παράξενο είναι πως δεν τα είχα σκεφτεί όλα αυτά εδώ και αιώνες. Ήταν μία από αυτές τις αναμνήσεις που ούτε καν ήξερα πως θυμόμουν, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. Όχι ότι η Βίκι έπαθε κανένα ψυχολογικό τραύμα ή τίποτα τέτοιο. Αυτό είναι από τα πράγματα που κάνουν τα παιδιά το ένα στο άλλο. Δεν είναι και τίποτα σπουδαίο. Πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα γελάει και κάποιος που θα γελάνε εις βάρος του. Συμβαίνει κάθε μέρα, σε κάθε σχολείο, σε κάθε πόλη της Αμερικής – και μάλλον και ολόκληρου του κόσμου, απ' ό,τι φαντάζομαι. Το όλο θέμα καθώς μεγαλώνεις είναι να μάθεις να βρίσκεσαι απ' την πλευρά αυτών που γελάνε.

Καταρχήν, η Βίκι δεν ήταν και τόσο χοντρή –είχε μερικά παιδικά παχάκια στο πρόσωπο και το στομάχι– και, προτού πάμε γυμνάσιο, τα είχε χάσει και είχε πάρει και κοντά οκτώ εκατοστά. Έγινε μάλιστα και φίλη με τη Λίντσι. Έπαιζαν μαζί χόκεϊ και χαιρετιόντουσαν στους διαδρόμους. Μια φορά, στην τρίτη γυμνασίου, η Βίκι ανέφερε το περιστατικό σε ένα πάρτι –ήμασταν όλοι φιλομεθυσμένοι– και γελούσαμε και γελούσαμε, η Βίκι περισσότερο απ' όλους, ώσπου το πρόσωπό της έγινε σχεδόν τόσο κόκκινο όσο και τόσα χρόνια νωρίτερα, στο γυμναστήριο.

Αυτό ήταν το παράξενο νούμερο ένα.

Ακόμα πιο παράξενο ήταν το γεγονός πως μόλις είχαμε πιάσει κουβέντα για το θέμα αυτό – για το πώς μπορεί να είναι ακριβώς πριν πεθάνεις, δηλαδή. Δε θυμάμαι ακριβώς πώς μας προέκυψε, εκτός του ότι η Έλοντι διαμαρτυρόταν ότι πάντα εγώ κάθομαι στη θέση του συνοδηγού και αρνιόταν να βάλει τη ζώνη ασφαλείας της. Έσκυβε συνεχώς μπροστά, στο μπροστινό κάθισμα, για να ψαχουλέψει το iPod της

Λίντσι, μολονότι υποτίθεται ότι εγώ είχα το προνόμιο να εκτελώ χρέη νπιτζέι. Προσπαθούσα να εξηγήσω τη θεωρία μου περί των «καλύτερων στιγμών» που βλέπεις ακριβώς πριν από το θάνατό σου, και επέλεγε η καθεμιά μας ποιες θα ήταν αυτές. Η Λίντσι επέλεξε ότι την είχαν δεχτεί στο πανεπιστήμιο Duke, προφανώς, και η Άλι –που γκρίνιαζε για το κρύο, ως συνήθως, και απειλούσε να πεθάνει επιτόπου από πνευμονία– συμμετείχε ίσα ίσα για να πει πως θα ήθελε να ζει και να ξαναζεί για πάντα το πρώτο της φιλί με τον Ματ Γουάιλντ, κάτι που δεν εξέπληξε κανέναν. Η Λίντσι και η Έλοντι κάπνιζαν, παγωμένη βροχή έμπαινε απ’ τα τζάμια, που ήταν μόνο μια χαραμάδα ανοιχτά. Ο δρόμος ήταν στενός και γεμάτος στροφές. Και στις δυο πλευρές του τα σκοτεινά, γυμνά κλαδιά των δέντρων πήγαιναν μπρος-πίσω, λες και ο αέρας τα είχε βάλει να χορεύουν.

Η Έλοντι έβαλε το Splinter των Fallacy, για να τη σπάσει στην Άλι, μάλλον επειδή τα είχε πάρει με την γκρίνια της. Ήταν το τραγούδι της Άλι και του Ματ, ο οποίος την είχε παρατήσει τον Σεπτέμβριο. Η Άλι την αποκάλεσε σκύλα και έλυσε τη ζώνη ασφαλείας της, έσκυψε μπροστά και προσπαθούσε να αρπάξει το iPod. Η Λίντσι διαμαρτυρήθηκε πως κάποια της έδινε αγκωνιές στο λαιμό. Το τσιγάρο έπεσε από το στόμα της και προσγειώθηκε ανάμεσα στα μπούτια της. Άρχισε να βρίζει και προσπαθούσε να σβήσει τις καύτρες που έπεσαν στο κάθισμα, ενώ η Έλοντι και η Άλι εξακολουθούσαν να τσακώνονται κι εγώ προσπαθούσα να τις ηρεμήσω, θυμίζοντάς τους πόση πλάκα είχε όταν προσπαθούσαμε να σχηματίσουμε αγγέλους στο χιόνι, ενώ ήταν Μάιος. Τα λάστιχα γλίστρησαν λίγο στο βρεγμένο δρόμο και το αυτοκίνητο ήταν γεμάτο καπνό, κορδέλες καπνού που ανέβαιναν σαν φαντάσματα στον αέρα.

Έπειτα εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά στο αυτοκίνητο ένα άσπρο φως. Η Λίντσι κάτι φώναξε –λέξεις που δεν μπορούσα να διακρίνω, κάτι σαν σκατά ή σκάστε– και ξαφνικά

το αυτοκίνητο βγήκε από το δρόμο και το καταβρόχθισε το δάσος. Άκουσα έναν απαίσιο, οξύ ήχο –λαμαρίνα που τρίβεται πάνω σε λαμαρίνα, γυαλιά που θρυμματίζονται, το αυτοκίνητο να διπλώνεται στα δύο– και μύρισα φωτιά. Είχα το χρόνο να αναρωτηθώ αν η Λίντσι είχε σβήσει το τσιγάρο της.

Έπειτα ξεπρόβαλε απ' το παρελθόν το πρόσωπο της Βίκι Χάλιναν. Άκουσα γέλια να αντηχούν και να στριφογυρίζουν γύρω μου, να φουντώνουν και να γίνονται κραυγή.

Κι έπειτα τίποτα.

Το θέμα είναι πως δεν μπορείς να το ξέρεις. Δεν είναι ότι ξυπνάς μ' ένα κακό προαίσθημα στο στομάχι σου. Δε βλέπεις σκιές εκεί όπου δε θα έπρεπε να υπάρχουν. Δε θυμάσαι να πεις στους γονείς σου ότι τους αγαπάς ή –στη δική μου περίπτωση– ούτε καν αντίο.

Αν είσαι σαν εμένα, ξυπνάς εφτά λεπτά και σαράντα εφτά δευτερόλεπτα πριν από την ώρα που θα έρθει να σε πάρει η κολλητή σου. Ανησυχείς τόσο πολύ για το πόσα τριαντάφυλλα θα πάρεις για του Αγίου Βαλεντίνου, που το μόνο που κάνεις είναι να φορέσεις στα γρήγορα τα ρούχα σου, να βουρτσίσεις τα δόντια σου και να προσευχηθείς στον Θεό να έχεις αφήσει τα καλλυντικά σου στον πάτο της τσάντας σου ώστε να μπορέσεις να βαφτείς μέσα στο αυτοκίνητο.

Αν είσαι σαν εμένα, η τελευταία σου μέρα ξεκινάει κάπως έτσι:

Μπιπ, μπιπ», φωνάζει η Λίντσι. Πριν από μερικές εβδομάδες η μαμά μου της έβαλε τις φωνές που κορνάριζε κάθε πρωί στις εφτά παρά πέντε, κι η Λίντσι βρήκε αυτή τη λύση.

«Έρχομαι», της φωνάζω εγώ, αν και με βλέπει να σπρώχνω την εξώπορτα και να προσπαθώ να φορέσω το παλτό μου, ενώ ταυτόχρονα παλεύω με το ντοσιέ μου.

Την τελευταία στιγμή με τραβάει απ' τα ρούχα η οκτάχρονη αδελφή μου, η Ίζι.

«Τι;» ρωτάω γυρνώντας απότομα. Έχει το ραντάρ της μικρής αδελφής: όποτε έχω δουλειά, έχω αργήσει ή μιλάω με το φίλο μου στο τηλέφωνο, τότε ακριβώς επιλέγει να με ενοχλήσει.

«Ξέχασες τα γάντια σου», μου λέει. Μόνο που αυτό που ακούγεται είναι «κθέχαθεθ τα γάντια θου». Αρνείται να πάει για λογοθεραπεία για το ψεύδιμά της, μολονότι όλα τα παιδιά της τάξης της την κοροϊδεύουν. Λέει πως της αρέσει ο τρόπος με τον οποίο μιλάει.

Παίρνω τα γάντια μου. Είναι κασμιρένια, και μάλλον θα

τα έχει λερώσει με φιστικοβούτυρο. Τα δάχτυλά της είναι μονίμως χωμένα σ' ένα βάζο απ' αυτό το πράγμα.

«Τι σου έχω πει, Ίζι;» λέω χτυπώντας την απαλά με το δάχτυλο στη μέση του μετώπου της. «Να μην αγγίζεις τα πράγματά μου». Εκείνη χαχανίζει σαν χαζή, κι εγώ αναγκάζομαι να τη σπρώξω μέσα, προτού κλείσω την πόρτα. Αν ήταν στο χέρι της, θα με ακολουθούσε παντού όλη μέρα σαν το σκυλάκι.

Μέχρι να καταφέρω να βγω από το σπίτι, η Λίντσι έχει σκύψει έξω από το παράθυρο του Ταγκ. Έτσι αποκαλούμε το αυτοκίνητό της, ένα τεράστιο ασημί Range Rover. (Κάθε φορά που κυκλοφορούμε με αυτό, τουλάχιστον ένας άνθρωπος λέει: «Αυτό δεν είναι αυτοκίνητο, είναι νταλικά», κι η Λίντσι ισχυρίζεται πως θα μπορούσε να κάνει μετωπική με νταλικά και να βγει χωρίς ούτε μια γρατζουνιά. Αυτή και η Άλι είναι οι μόνες από μας που έχουν δικά τους αυτοκίνητα. Το αυτοκίνητο της Άλι είναι ένα μικρούλι μαύρο Jetta, που το ονομάσαμε «το Μικρούλι». Εγώ δανείζομαι πότε πότε το Accord της μαμάς μου. Η καημένη η Έλοντι αναγκάζεται να τη βγάξει με το παλιό καφετί Ford Taurus του πατέρα της, που ίσα που τσουλάει πια.

Η ατμόσφαιρα είναι γαλήνια και παγωμένη. Ο ουρανός είναι τέλειος, γαλανός. Ο ήλιος έχει μόλις ανατείλει, αδύναμος και χλωμός, σαν να χύθηκε στον ορίζοντα και να βαριέται να σκουπιστεί. Υποτίθεται πως θα βρέξει καταρρακτώδώς αργότερα, αλλά ποτέ δεν ξέρεις.

Κάθομαι στη θέση του συνοδηγού. Η Λίντσι καπνίζει ήδη και δείχνει με την άκρη του τσιγάρου της τον καφέ που μου πήρε από το Dunkin' Donuts.

«Κουλούρι;» λέω.

«Πίσω».

«Με σουσάμι;»

«Φυσικά». Με κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω καθώς οδηγεί στο δρομάκι του σπιτιού μου. «Ωραία φούστα».

«Κι η δική σου».

Η Λίντσι κατανεύει, αποδεχόμενη το κομπλιμέντο. Η αλήθεια είναι πως φοράμε την ίδια φούστα. Υπάρχουν δύο μέρες που η Λίντσι, η Άλι, η Έλοντι κι εγώ φοράμε επίτηδες τα ίδια ρούχα: η Μέρα της Πιτζάμας την Εβδομάδα των Πνευμάτων, επειδή αγорάσαμε όλες χαριτωμένα συνολάκια απ' το Victoria's Secret πέρσι τα Χριστούγεννα, και η μέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Φάγαμε τρεις ώρες στο εμπορικό κέντρο να τσακωνόμαστε για το αν θα πάρουμε ροζ ή κόκκινα ρούχα – η Λίντσι σιχαίνεται το ροζ, ενώ η Άλι φοράει μόνο ροζ– και τελικά καταλήξαμε σε μαύρες μίνι φούστες και κόκκινα αμάνικα με γουνάκι που βρήκαμε στο καλάθι με τις εκπτώσεις στο Nordstrom.

Όπως ήδη είπα, αυτές είναι οι μόνες δύο μέρες που ντυνόμαστε *επίτηδες* ίδια. Η αλήθεια όμως είναι πως στο σχολείο μου, το Τόμας Τζέφερσον, λίγο πολύ όλοι είμαστε ίδιοι. Δεν υπάρχει επίσημη στολή –είναι δημόσιο σχολείο– αλλά οι εννιά στους δέκα μαθητές έχουν το ίδιο ντύσιμο: τζιν Seven, γκρι αθλητικά New Balance, λευκό μπλουζάκι και χρωματιστό μπουφάν φλις North Face. Αγόρια και κορίτσια φοράνε τα ίδια, μόνο που τα δικά μας τζιν είναι πιο στενά και πρέπει να κάνουμε πιστολάκι στα μαλλιά μας κάθε μέρα. Εδώ είναι Κονέκτικατ – εδώ, αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο: να είσαι ακριβώς σαν τους γύρω σου.

Αυτό δε σημαίνει πως το σχολείο μας δεν έχει τα φρικιά του –τα έχει–, μόνο που ακόμα και τα φρικιά είναι φρικιά με τον ίδιο τρόπο. Οι τρελο-οικολόγοι έρχονται στο σχολείο με τα ποδήλατα και φοράνε ρούχα από κάνναβη και δε λούζονται ποτέ, λες και το να έχουν κοτσιδάκια θα βοηθήσει στη μείωση εκπομπής όζοντος. Τα ψώνια κουβαλάνε μεγάλα μπουκάλια γεμάτα τσάι με λεμόνι και φοράνε κασκόλ ακόμα και το καλοκαίρι και δε μιλάνε στην τάξη γιατί «προσέχουν τη φωνή τους». Τα μέλη της Κλίκας των Μαθηματικών κουβαλάνε δέκα φορές περισσότερα βιβλία απ' όλους τους άλ-

λους και χρησιμοποιούν τα ντουλαπάκια τους και τριγουρίζουν συνεχώς με ανήσυχο ύφος, λες και περιμένουν πως κάποιος θα τους φωνάξει «Μπου!»

Η αλήθεια είναι πως δε με πολυνοιάζει. Καμιά φορά η Λίντσι κι εγώ κάνουμε σχέδια πώς θα το σκάσουμε μόλις αποφοιτήσουμε και θα αράξουμε σε ένα λοφτ στη Νέα Υόρκη με έναν τύπο που κάνει τατουάζ, που τον ξέρει ο ετεροθαλής αδελφός της, αλλά κατά βάθος εμένα μου αρέσει που ζω στο Ρίτζβιου. Είναι καθησυχαστικό, αν αυτό σας λέει κάτι.

Σκύβω μπροστά και προσπαθώ να βάλω μάσκαρα χωρίς να βγάλω το μάτι μου. Η Λίντσι δεν ήταν και ποτέ η πιο προσεκτική οδηγός του κόσμου και έχει μια τάση να στρίβει γρήγορα το τιμόνι, να σταματάει απότομα κι έπειτα ξαφνικά να γκαζώνει.

«Το καλό που του θέλω του Πάτρικ είναι να μου στείλει τριαντάφυλλο», λέει η Λίντσι, καθώς περνάει ένα στοπ χωρίς να σταματήσει, κι έπειτα παραλίγο να μου σπάσει το σβέρκο, καθώς πατάει φρένο πριν από το επόμενο. Ο Πάτρικ είναι ο πότε-έτσι-πότε-γιουβέτσι φίλος της Λίντσι. Έχουν ήδη σπάσει κάθε ρεκόρ: τα έχουν χαλάσει δεκατρείς φορές από την αρχή της σχολικής χρονιάς.

«Αναγκάστηκα να καθίσω δίπλα του όσο συμπλήρωνε το χαρτί», είπα στριφογουρίζοντας τα μάτια. «Σαν καταναγκαστικά έργα ήταν».

Ο Ρομπ Κόκραν κι εγώ βγαίνουμε μαζί από τον Οκτώβριο, αλλά εγώ είμαι ερωτευμένη μαζί του από την έκτη δημοτικού, τότε που αυτός παραήταν κουλ για να ασχοληθεί μαζί μου. Ο Ρομπ ήταν ο πρώτος μου έρωτας, ή τουλάχιστον ο πρώτος μου *πραγματικός* έρωτας. Είχα φιληθεί μια φορά με τον Κεντ ΜακΦούλερ στην τρίτη δημοτικού, αλλά αυτό προφανώς δε μετράει, αφού το μόνο που είχαμε κάνει ήταν να ανταλλάξουμε δαχτυλίδια πλεγμένα από αγριολούλουδα και να παριστάνουμε το παντρεμένο ζευγάρι.

«Πέρσι πήρα είκοσι δύο τριαντάφυλλα». Η Λίντσι πετάει

το αποτσιγάρο της έξω από το παράθυρο και σκύβει για να ρουφήξει μια γουλιιά καφέ. «Πάω για τα είκοσι πέντε φέτος».

Κάθε χρόνο πριν του Αγίου Βαλεντίνου το συμβούλιο των μαθητών στήνει έναν πάγκο έξω από το γυμναστήριο. Μπορείς να αγοράσεις με δύο δολάρια τριαντάφυλλα που έχουν κρεμασμένα σημειωματάκια – και αυτά τα παραδίδουν στον αποδέκτη καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας μικροί Έρωτες (συνήθως κορίτσια της πρώτης ή της δευτέρας λυκείου που προσπαθούν να τα έχουν καλά με τους μαθητές της τρίτης).

«Εμένα δεκαπέντε θα μου ήταν αρκετά», λέω εγώ. Το πόσα τριαντάφυλλα θα πάρεις είναι σπουδαία υπόθεση. Το ποιος είναι δημοφιλής και ποιος όχι φαίνεται από τον αριθμό των τριαντάφυλλων που κρατάει. Είναι κακό να πάρεις λιγότερα από δέκα και εξευτελιστικό αν δεν πάρεις πάνω από πέντε – βασικά, σημαίνει πως είσαι είτε άσχημη είτε άγνωστη. Ή ίσως και τα δύο. Καμιά φορά μερικές ψάχνουν στα σκουπίδια για πεταμένα τριαντάφυλλα, προκειμένου να τα προσθέσουν στο μπουκέτο τους, αλλά αυτό κάνει μπαμ.

«Λοιπόν». Η Λίντσι μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα. «Δεν έχεις αγωνία; Έφτασε η μεγάλη μέρα. Τα επίσημα εγκαίνια!» λέει γελώντας.

Εγώ ανασηκώνω τους ώμους και γυρίζω προς το παράθυρο. Παρατηρώ την ανάσα μου που θολώνει το τζάμι.

«Σιγά το πράγμα». Οι γονείς του Ρομπ λείπουν αυτό το Σαββατοκύριακο, και πριν από δυο εβδομάδες με ρώτησε αν θα μπορούσα να περάσω ολόκληρη τη νύχτα στο σπίτι του. Ήξερα πως στην ουσία με ρωτούσε αν ήθελα να κάνουμε σεξ. Είχαμε φτάσει πολύ κοντά μερικές φορές, αλλά πάντα στο πίσω κάθισμα της BMW του πατέρα του ή σε κανένα υπόγειο ή στο καθιστικό του σπιτιού μου, με τους γονείς μου να κοιμούνται πάνω, και φαίνεται πάντα λάθος.

Έτσι, όταν μου ζήτησε να μείνω μαζί του όλη νύχτα, είπα να χωρίς να το καλοσκεφτώ.

Η Λίντσι στριγκλίζει και χτυπάει το χέρι της στο τιμόνι.

«Σιγά το πράγμα; Πλάκα μου κάνεις; Το μωρό μου μεγαλώνει».

«Αχ, σε παρακαλώ». Νιώθω τη θερμότητα να ανεβαίνει στο λαιμό μου και ξέρω πως το πρόσωπό μου μάλλον θα έχει γίνει κατακόκκινο και γεμάτο πανάδες. Έτσι γίνεται κάθε φορά που νιώθω ντροπή. Δε βρίσκω λύση, κι ας έχω δοκιμάσει όλους τους δερματολόγους, όλες τις κρέμες και τις πούδρες του Κονέκτικατ. Όταν ήμουν μικρότερη, τα παιδιά μου τραγουδούσαν:

«Τι είναι κόκκινο και άσπρο και πολύ πολύ αλλόκοτο; Η Σαμ Κίνγκστον!»

Κουνάω το κεφάλι μου και σκουπίζω τον αχνό από το τζάμι. Έξω ο κόσμος λαμπυρίζει, λες και τον έχουν περάσει μια στρώση βερνίκι.

«Αλήθεια, πότε το κάνατε εσύ κι ο Πάτρικ; Πριν από τρεις μήνες περίπου;»

«Ναι, αλλά από τότε φροντίζουμε να αναπληρώσουμε το χαμένο χρόνο». Η Λίντσι χοροπηδάει στο κάθισμά της.

«Αίσχος».

«Μην ανησυχείς, μικρή. Όλα θα πάνε καλά».

«Μη με λες μικρή».

Αυτός είναι ένας λόγος που χαίρομαι που αποφάσισα να κάνω σεξ με τον Ρομπ απόψε: για να σταματήσουν η Λίντσι και η Έλοντι να με δουλεύουν. Και ευτυχώς, η Άλι είναι ακόμη παρθένα, κι έτσι δε θα είμαι και η τελευταία της παρέας. Καμιά φορά νιώθω πως από τις τέσσερις εγώ κάπως σαν να περισσεύω, σαν να σέρνομαι πίσω τους.

«Σου είπα, σιγά το πράγμα».

«Ό,τι πεις».

Η Λίντσι μου έχει προκαλέσει νευρικήτητα, κι έτσι μετράω τα γραμματοκιβώτια που συναντάμε στο δρόμο μας. Αναρωτιέμαι αν αύριο θα μου φαίνονται όλα διαφορετικά. Αναρωτιέμαι αν εγώ θα φαίνομαι διαφορετική στους άλλους. Το ελπίζω.

Πλησιάζουμε στο σπίτι της Έλοντι και, προτού προλάβει να κορνάρει η Λίντσι, η πόρτα ανοίγει διάπλατα και η Έλοντι βαδίζει στο παγωμένο μονοπάτι, ισορροπώντας πάνω σε οκτάποντα τακούνια, λες και βιάζεται να απομακρυνθεί από το σπίτι.

«Δεν πάγωσες;» λέει η Λίντσι, όταν η Έλοντι μπαίνει στο αυτοκίνητο. Ως συνήθως, φοράει μόνο ένα λεπτό δερμάτινο μπουφάν, αν και το μετεωρολογικό δελτίο είπε πως η θερμοκρασία θα είναι μείον.

«Ποιο το νόημα να είσαι κούκλα, αν δεν μπορείς να το δείξεις;» Η Έλοντι κουνάει το στήθος της και σκάμε στα γέλια. Είναι αδύνατον να έχεις άγχος όταν είναι στην παρέα η Έλοντι, κι ο κόμπος που έχω στο στομάχι μου χαλαρώνει.

Η Έλοντι ανοιγοκλείνει το χέρι της σαν δαγκάνα κι εγώ της δίνω τον καφέ. Τον πίνουμε όλες ίδιο: μεγάλο, με άρωμα φουντούκι, χωρίς ζάχαρη, με έξτρα κρέμα.

«Πρόσεχε πού κάθεσαι. Θα ζουλήξεις τα κουλούρια». Η Λίντσι ρίχνει μια κατσουφιασμένη ματιά απ' το καθρεφτάκι.

«Το ξέρεις πως θέλεις μια μπουκιά». Η Έλοντι δίνει ένα σκαμπιλάκι στον ποπό της και γελάμε ξανά κι οι τρεις.

«Κράτα την όρεξή σου για τον Μάφιν, βρε λιγούρη».

Ο Στιβ Ντόου είναι το πιο πρόσφατο θύμα της Έλοντι. Τον αποκαλεί Μάφιν λόγω του επωνύμου του, που στα αγγλικά σημαίνει «ζυμάρι» και επειδή είναι *μιαμ!* (Η Έλοντι λέει: έχει πολλά λιπαρά για μένα και μυρίζει πάντα χόρτο.) Είναι μαζί εδώ και ενάμισι μήνα.

Η Έλοντι έχει μεγαλύτερη εμπειρία απ' όλες μας. Έχασε την παρθενιά της στην πρώτη λυκείου και έχει ήδη κάνει σεξ με δυο αγόρια. Αυτή μου είπε πως πονούσε μετά τις πρώτες δύο φορές που έκανε σεξ, και αυτό μου δημιούργησε ακόμα μεγαλύτερη νευρικότητα. Μπορεί να ακούγεται τρελό, αλλά δεν το είχα σκεφτεί ποτέ σαν κάτι σωματικό, κάτι που μπορεί να σε πονάει, σαν το ποδόσφαιρο ή την ιππασία. Φοβάμαι πως δε θα ξέρω τι να κάνω, όπως όταν παί-

ζαμε μπάσκει στη γυμναστική και συνεχώς ξεχνούσα ποια έπρεπε να μαρκάρω ή πότε έπρεπε να κάνω πάσα και πότε να τριπλάρω.

«Μμμ, Μάφιν», λέει η Έλοντι ακουμπώντας το χέρι της στην κοιλιά της. «Πεθαίνω της πείνας».

«Έχει και για σένα κουλούρι», της λέω.

«Με σουσάμι;» ρωτάει η Έλοντι.

«Φυσικά», λέμε ταυτόχρονα η Λίντσι κι εγώ. Η Λίντσι μου κλείνει το μάτι.

Λίγο πριν φτάσουμε στο σχολείο, κατεβάζουμε τα τζάμια και ακούμε το *No More Drama* της Mary J. Blige στη διαπασών. Κλείνω τα μάτια και θυμάμαι το χορό του σχολείου και το πρώτο μου φιλί με τον Ρομπ, τότε που με τράβηξε πάνω του, ενώ ήμασταν στην πίστα, και ξαφνικά τα χείλη μου βρίσκονταν πάνω στα δικά του και η γλώσσα του χώθηκε κάτω από τη γλώσσα μου και ένιωθα τη θερμότητα απ' όλα αυτά τα πολύχρωμα φώτα να με πιέζει σαν χέρι, και η μουσική ήταν σαν να αντηχεί κάπου πίσω από τα πλευρά μου, κάνοντας την καρδιά μου να χτυπάει στο ρυθμό της. Ο κρύος αέρας που μπαίνει από το παράθυρο κάνει το λαιμό μου να πονάει και το μπάσο τρυπώνει μέσα μου από τις πατούσες μου, όπως και εκείνο το βράδυ, όταν ένιωθα πως δε θα μπορούσα να είμαι πιο ευτυχισμένη. Φτάνει μέχρι το κεφάλι μου, με ζαλίζει, λες και ολόκληρο το αυτοκίνητο θα εκραγεί από το δυνατό ήχο.

ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ «ΕΙΜΑΙ ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ»

Το να είσαι δημοφιλής είναι παράξενο πράγμα. Δεν μπορείς να το προσδιορίσεις επακριβώς, και δεν είναι κουλ να το συζητάς, το αναγνωρίζεις όμως όταν το βλέπεις. Όπως το αλήθωρο μάτι ή το πορνό.

Η Λίντσι είναι πανέμορφη, οι υπόλοιπες όμως δεν είμαστε κάτι παραπάνω από το μέσο όρο. Τα δικά μου δυνατά

σημεία είναι: μεγάλα πράσινα μάτια, ίσια και λευκά δόντια, ψηλά ζυγωματικά, μακριά πόδια. Τα αδύνατα σημεία μου: υπερβολικά μεγάλη μύτη, επιδερμίδα που κηλιδώνεται όταν νιώθω νευρικήτητα, επίπεδος ποπός.

Η Μπέκι ΝτιΦιόρε είναι εξίσου όμορφη με τη Λίντσι, δε νομίζω όμως να είχε βγει με αγόρι μέχρι το χορό της δευτέρας λυκείου. Το στήθος της Άλι είναι αρκετά μεγάλο, ενώ το δικό μου είναι στα όρια του ανύπαρκτου (όταν η Λίντσι είναι τσαντισμένη, με αποκαλεί Σάμιουελ αντί για Σαμ ή Σαμάνθα). Και σίγουρα δεν είμαστε τέλειες, ούτε η ανάσα μας μυρίζει πάντα σαν ανθισμένη πασχαλιά. Η Λίντσι έκανε κάποτε διαγωνισμό ρεψίματος με τον Τζόνι Σάσνοφ στο κυλικείο και τη χειροκροτούσαν όλοι. Καμιά φορά η Έλοντι έρχεται στο σχολείο με κάτι ξεχειλωμένα κίτρινα παπούτσια. Εγώ μια μέρα γέλασα τόσο δυνατά στο μάθημα της κοινωνικής αγωγής, που έφτυσα καφέ σε ολόκληρο το θρανίο του Τζέικ Σόμερς. Ένα μήνα αργότερα φιληθήκαμε στην αποθηκούλα της Λίλι Άνγκλερ. (Φιλούσε απαίσια.)

Το θέμα είναι πως εμείς μπορούμε να κάνουμε κάτι τέτοια πράγματα. Ξέρετε γιατί; Επειδή εμείς είμαστε δημοφιλείς. Και είμαστε δημοφιλείς επειδή μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Είναι ένας φαύλος κύκλος.

Μάλλον αυτό που θέλω να πω είναι πως δεν έχει νόημα να το αναλύεις. Αν χαράξεις έναν κύκλο, πάντα θα υπάρχει το εσωτερικό του κύκλου και το απέξω. Και, αν δεν είσαι τελειώς χαζός, είναι αρκετά εύκολο να καταλάβεις ποιος βρίσκεται πού. Αυτό ακριβώς συμβαίνει.

Δε θα πω ψέματα, πάντως. Είναι ωραίο που για μας είναι όλα εύκολα. Είναι όμορφο συναίσθημα να νιώθεις πως μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις χωρίς να υπάρξουν συνέπειες. Όταν τελειώσουμε το λύκειο, θα τα ξαναφέρνουμε στο νου μας και θα ξέρουμε πως τα κάναμε όλα σωστά, πως φιλήσαμε τα πιο ωραία αγόρια και πήγαμε στα καλύτερα πάρτι, μπλέξαμε σε όσους μπλεδάδες έπρεπε να μπλέξουμε, ακού-

σαμε τη μουσική μας πολύ δυνατά, καπνίσαμε πάρα πολλά τσιγάρα, ήπιαμε πολύ και γελάσαμε πολύ και ακούσαμε ελάχιστα, ή και καθόλου. Αν το λύκειο ήταν παρτίδα πόκερ, η Λίντσι, η Άλι, η Έλοντι κι εγώ θα είχαμε στα χέρια μας το ογδόντα τοις εκατό της τράπουλας.

Και πιστέψτε με: εγώ ξέρω πώς είναι να βρίσκεσαι στην άλλη πλευρά. Βρισκόμουν εκεί το πρώτο μισό της ζωής μου. Ο πάτος του πάτου, τόσο κάτω, που δεν πάει παρακάτω. Ξέρω πώς είναι να πρέπει να ψάχνεις τα σκουπίδια και να βουτάς και να διεκδικείς τα αποφάγια.

Τώρα λοιπόν μπορώ να δοκιμάζω απ' όλα πρώτη. Και λοιπόν; Έτσι είναι τα πράγματα.

Κανείς δεν είπε πως η ζωή είναι δίκαιη.

Μπαίνουμε στο πάρκιγκ ακριβώς δέκα λεπτά πριν από το πρώτο κουδούνι. Η Λίντσι κατευθύνεται προς το κάτω μέρος, όπου είναι οι θέσεις του προσωπικού, αναγκάζοντας στο πέρασμά της μια ομάδα από κορίτσια της πρώτης λυκείου να σκορπιστούν. Βλέπω ασπροκόκκινα δαντελωτά φορέματα να προβάλλουν κάτω απ' τα πανωφόρια τους, και μια απ' αυτές φοράει μια τιάρα. Προφανώς είναι ντυμένες Έρωτες.

«Άντε, άντε, άντε», μουρμουρίζει η Λίντσι καθώς περνάμε πίσω απ' το γυμναστήριο. Αυτή είναι η μοναδική σειρά στο κάτω μέρος του πάρκιγκ που δεν είναι αποκλειστικά για το προσωπικό. Την αποκαλούμε Λεωφόρο της Τρίτης Λυκείου, αν και η Λίντσι παρκάρει εκεί από την πρώτη. Είναι το καλύτερο μέρος για να παρκάρεις στο Τζέφερσον και, αν δε βρεις θέση εκεί –υπάρχουν μόνο είκοσι–, πρέπει να πας στο πάνω μέρος, που απέχει τριακόσια πενήντα τέσσερα ολόκληρα μέτρα από την κεντρική είσοδο. Το τσεκάρουμε μια φορά, και κάθε φορά που μιλάμε γι' αυτό αναφέρουμε την ακριβή απόσταση. Λέμε, για παράδειγμα: «Μα καλά, έχεις όρεξη να περπατήσεις τριακόσια πενήντα τέσσερα μέτρα μέσα σ' αυτή τη βροχή;»

Η Λίντσι βγάζει μια τσιρίδα, μόλις βλέπει μια άδεια θέση, και στρίβει απότομα αριστερά. Την ίδια στιγμή, η Σάρα Γκράντελ έρχεται με το καφέ Chevrolet της από την αντίθετη κατεύθυνση και παίρνει στροφή για να το παρκάρει σε αυτή τη θέση.

«Όχι, όχι! Αποκλείεται». Η Λίντσι κορνάρει σαν τρελή, κι ας είναι προφανές πως η Σάρα είχε φτάσει πριν από μας, κι έπειτα πατάει το γκάζι. Η Έλοντι τσιρίζει, καθώς χύνεται στο πουκάμισό της καυτός καφές. Ακούγεται το στρίγκλισμα του λάστιχου που τρίβεται και η Σάρα Γκράντελ πατάει απότομα φρένο μια στιγμή πριν το Range Rover της Λίντσι της ξεπατώσει τον προφυλακτήρα.

«Ωραία». Η Λίντσι πλησιάζει τη θέση και παρκάρει το αμάξι της. Έπειτα ανοίγει την πόρτα και σκύβει έξω. «Με συγχωρείς, γλυκιά μου!» φωνάζει στη Σάρα. «Δε σε είδα». Κάτι που προφανώς δεν ισχύει.

«Τέλεια». Η Έλοντι σκουπίζει τον καφέ με μια χαρτοπετσέτα από το Dunkin' Donuts. «Τώρα θα κυκλοφορώ όλη μέρα με το στήθος μου να μυρίζει φουντούκι».

«Στα αγόρια αρέσουν οι μυρωδιές φαγητού», της λέω. «Το διάβασα στο *Glamour*».

«Βάλε ένα μπισκότο στο παντελόني σου και ίσως ο Μάφιν σε πηδήξει πριν πάτε για μάθημα». Η Λίντσι κατεβάζει το καθρεφτάκι και κοιτάζει το πρόσωπό της.

«Γιατί δεν το δοκιμάζεις εσύ με τον Ρομπ, Σάμι;» Η Έλοντι μου πετάει τη λερωμένη με καφέ χαρτοπετσέτα κι εγώ την πιάνω και της την πετάω πίσω.

«Τι;»

Η Έλοντι γελάει.

«Νόμιζες πως είχα ξεχάσει τη μεγάλη σου νύχτα;» Ψαχουλεύει στην τσάντα της, και το επόμενο πράγμα που πετάγεται πάνω απ' το κάθισμα είναι ένα στραπατσαρισμένο προφυλακτικό με τρίμματα από καπνό κολλημένα πάνω του. Η Λίντσι σκάει στα γέλια.

«Είστε απαίσιες», λέω, πιάνω το προφυλακτικό με τα δυο μου δάχτυλα και το αφήνω στο ντουλαπάκι της Λίντσι. Και μόνο που το αγγίζω, με πιάνουν ξανά τα νεύρα μου και νιώθω κάτι να σαλεύει στο βάθος του στομαχιού μου. Ποτέ μου δεν κατάλαβα γιατί τα προφυλακτικά είναι συσκευασμένα με αυτό το αλουμινόχαρτο. Φαίνονται τόσο... φαρμακευτικά, σαν κάτι που σου έχει συνταγογραφήσει ο γιατρός σου για τις αλλεργίες ή για εντερικές ενοχλήσεις.

«Αν δεν έχεις προστασία, δεν έχει συνουσία», λέει η Έλοντι, σκύβει μπροστά και με φιλάει στο μάγουλο. Μου αφήνει ένα μεγάλο κύκλο από ροζ λιπ γκλος.

«Πάμε». Βγαίνω απ' το αμάξι πριν δουν πως κοκκίνισα.

Ο κύριος Όττο, ο υπεύθυνος της γυμναστικής, στέκεται έξω από το γυμναστήριο την ώρα που βγαίνουμε από το αυτοκίνητο, και μάλλον θα κοιτάζει τους κώλους μας. Η Έλοντι πιστεύει πως ο λόγος που επέμεινε να είναι το γραφείο του δίπλα στα αποδυτήρια των κοριτσιών είναι γιατί έχει βάλει κάμερα που συνδέει την τουαλέτα με τον υπολογιστή του. Ειδάλλως, τι να τον κάνει τον υπολογιστή; Είναι υπεύθυνος γυμναστικής. Τώρα κάθε φορά που πηγαίνω τουαλέτα στο γυμναστήριο σκέφτομαι αυτό.

«Προχωρήστε, κυρίες μου», μας φωνάζει. Είναι και προπονητής ποδοσφαίρου, πράγμα αστείο, αφού μάλλον δε θα κατάφερνε να τρέξει ούτε ως τον αυτόματο πωλητή και πίσω. Είναι σαν ιππόκαμπος. Έχει και μουστάκι. «Μη με αναγκάσετε να σας βάλω απουσία».

«Κι εσύ μη με αναγκάσεις να σε χαστουκίσω». Μιμούμαι τη φωνή του, που είναι παράδοξα διαπεραστική – άλλος ένας λόγος που η Έλοντι πιστεύει ότι είναι παιδόφιλος. Η Έλοντι και η Λίντσι σκάνε στα γέλια.

«Δύο λεπτά μέχρι το κουδούνι», λέει ο Όττο πιο απότομα. Μπορεί και να με άκουσε. Ούτε που με νοιάζει.

«Καλή Παρασκευή», μουρμουρίζει η Λίντσι και περνάει το μπράτσο της μέσα απ' το δικό μου.

Η Έλοντι έχει βγάλει το κινητό της και κοιτάζει τα δόντια της στη γυαλιστερή πίσω πλευρά του. Ξεκollάει μερικά σουσάμια με το νύχι του μικρού της δαχτύλου.

«Αηδία», λέει χωρίς να σηκώσει το βλέμμα.

«Απολύτως», λέω εγώ. Η Παρασκευή είναι η δυσκολότερη μέρα κατά κάποιον τρόπο: βρίσκεσαι τόσο κοντά στην ελευθερία. «Σκοτώστε με τώρα, επιτόπου».

«Αποκλείεται», λέει η Λίντσι και μου ζουλάει το μπράτσο. «Δε θα αφήσω την κολλητή μου να πεθάνει παρθένα».

Βλέπετε, τότε δεν ξέραμε.

Τις πρώτες δύο ώρες –έχω καλλιτεχνικά και εμβάθυνση στην ιστορία, η ιστορία ήταν πάντοτε το αγαπημένο μου μάθημα– παίρνω μόλις πέντε τριαντάφυλλα. Δε με αγχώνει αυτό, αν και μου τη δίνει λίγο που η Αιλίν Τσο παίρνει τέσσερα τριαντάφυλλα από το φίλο της, τον Ίαν Ντάουελ. Ποτέ δε μου πέρασε από το μυαλό να ζητήσω από τον Ρομπ να κάνει κάτι τέτοιο, και μου φαίνεται πως δεν είναι και δίκαιο. Δίνει στον κόσμο την εντύπωση πως έχεις περισσότερους φίλους απ' όσους πραγματικά έχεις.

Με το που μπαίνουμε στο μάθημα της χημείας, ο κύριος Τίρνι ανακοινώνει πως θα γράψουμε τεστ. Αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα, αφού: (1) δεν έχω καταλάβει λέξη από τις ασκήσεις που είχαμε για το σπίτι τις τελευταίες τέσσερις εβδομάδες (ναι, και σταμάτησα να προσπαθώ μετά την πρώτη εβδομάδα) και (2) ο κύριος Τίρνι συνεχώς απειλεί να ενημερώσει τις επιτροπές επιλογής φοιτητών για τους κακούς μας βαθμούς, γιατί πολλοί από μας δεν έχουν ακόμη γίνει δεκτοί σε κάποιο πανεπιστήμιο. Δεν είμαι σίγουρη αν το εννοεί ή αν απλώς προσπαθεί να επιβάλει την τάξη, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσω ένα φασίστα καθηγητή να μου αφαιρέσει κάθε πιθανότητα να μπω στο Boston University.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κάθομαι δίπλα στη Λόρεν

Λόρνετ, πιθανόν τη μοναδική στην τάξη που γνωρίζει λιγότερα σχετικά με το μάθημα απ' ό,τι εγώ.

Οι βαθμοί μου στη χημεία ήταν αρκετά καλοί φέτος, όχι όμως επειδή μου ήρθε η επιφοίτηση σχετικά με την αλληλεπίδραση πρωτονίων και ηλεκτρονίων. Τα αίτια του καλού μέσου όρου μου συνοψίζονται στις εξής δύο λέξεις: Τζέρεμι Μπολ. Είναι πιο αδύνατος από εμένα και η ανάσα του μυρίζει μονίμως κορν φλέικς, αλλά μου δίνει τις λύσεις των ασκήσεων και φέρνει το θρανίο του λίγο πιο κοντά στο δικό μου τις μέρες που γράφουμε τεστ, ώστε να μπορώ να αντιγράψω τις απαντήσεις του χωρίς να με παίρνουν χαμπάρι. Δυστυχώς, επειδή σταματάω για κατούρημα πριν από το μάθημα του Τίρνι και συναντιέμαι με την Άλι –συναντιόμαστε πάντα στην τουαλέτα πριν από την τρίτη ώρα, γιατί εκείνη έχει βιολογία την ώρα που εγώ έχω χημεία–, αργώ να φτάσω στην τάξη και δεν κάθομαι στη συνηθισμένη μου θέση, δίπλα στον Τζέρεμι.

Το τεστ του κυρίου Τίρνι αποτελείται από τρεις ερωτήσεις, κι εγώ δεν μπορώ ούτε να κάνω πως απαντάω έστω και στη μία. Η Λόρεν, δίπλα μου, έχει σκύψει πάνω στην κόλα της, με τη γλώσσα να προεξέχει λίγο ανάμεσα στα χείλη της. Πάντα το κάνει αυτό όταν σκέφτεται. Η πρώτη της απάντηση φαίνεται καλή, μάλιστα: οι απαντήσεις της είναι καθαρές και καλογραμμένες, όχι μουτζουρωμένες όπως τις κάνουμε όταν γράφουμε ό,τι να 'ναι και ελπίζουμε πως, άμα κάνουμε ορνιθοσκαλίσματα, ο καθηγητής δε θα το πάρει χαμπάρι. (Σημειωτέον, αυτό δεν πιάνει ποτέ.) Έπειτα θυμάμαι πως ο κύριος Τίρνι έκανε κήρυγμα στη Λόρεν την περασμένη εβδομάδα πως πρέπει να βελτιώσει τους βαθμούς της. Μπορεί και να στρώθηκε στο διάβασμα.

Κοιτάζω πάνω απ' τον ώμο της Λόρεν και αντιγράφω δύο από τις απαντήσεις της –ξέρω να το κάνω πολύ διακριτικά–, μέχρι που ο κύριος Τίρνι φωνάζει: «Σας μένουν τριίίίια λεπτά». Το λέει πολύ θεατρinίστικά, σαν να ντουμπλάρει διάλογους σε ταινία, και το προγούλι του πηγαίνει πέρα-δώθε.

Φαίνεται πως η Λόρεν έχει τελειώσει και ελέγχει το γραπτό της, σκύβει όμως, κι έτσι μπορώ να δω και την τρίτη απάντηση. Βλέπω το δείκτη των δευτερολέπτων να γυρίζει στο ρολόι –«Δύο λεπτάαα και τριάαααντα δευτερόοολεπτα», λέει με έμφαση ο Τίρνι– κι εγώ σκύβω και σκουντάω τη Λόρεν με το στιλό μου. Ανασηκώνεται ξαφνιασμένη. Πρέπει να έχω χρόνια να της μιλήσω, και για μια στιγμή βλέπω να διαγράφεται στο πρόσωπό της ένα ύφος που δεν μπορώ να προσδιορίσω.

Στιλό, της κάνω με τα χείλη.

Δείχνει να μην καταλαβαίνει και ρίχνει μια ματιά στον Τίρνι, που, ευτυχώς, έχει τα μάτια καρφωμένα στο βιβλίο του. «Τι;» ψιθυρίζει.

Κάνω χειρονομίες δείχνοντας το στιλό μου, προσπαθώντας να της δώσω να καταλάβει πως μου τελείωσε το μελάνι. Με κοιτάζει σαν χαζή και για μια στιγμή μου έρχεται να πλησιάσω και να την ταρακουνήσω –«Δύυυο λεπτάαααα»–, μα τελικά το πρόσωπό της φωτίζεται και παίρνει ένα ύφος λες και μόλις ανακάλυψε τη θεραπεία κατά του καρκίνου. Δε θέλω να φανώ σκληρή, αλλά το να είσαι ξενέρωτη και κάπως αργή στο μυαλό παραείναι βαρύ. Ποιο το νόημα αν δεν μπορείς τουλάχιστον να παίξεις Μπετόβεν ή να κερδίσεις ένα διαγωνισμό ορθογραφίας ή να γίνεις δεκτή στο Χάρβαρντ ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων;

Όση ώρα η Λόρεν είναι σκυμμένη και ψάχνει για στιλό στην τσάντα της, εγώ αντιγράφω την τελευταία απάντηση. Και μάλιστα έχω ξεχάσει πως της ζήτησα στιλό, γιατί αναγκάζεται να ψιθυρίσει για να τραβήξει την προσοχή μου.

«Τριάαααντα δευτερόοολεπτα».

«Πάρε».

Παίρνω το στιλό. Η άκρη του είναι μασημένη: αίσχος. Της χαμογελάω τυπικά και στρέφω αλλού το βλέμμα μου, μα αυτή, μια στιγμή αργότερα, μου ψιθυρίζει:

«Γράφει;»

Την κοιτάζω έτσι ώστε να καταλάβει πως είναι ενοχλητική. Υποθέτω πως το αντιλαμβάνεται ως σημάδι ότι δεν κατάλαβα τι με ρωτάει.

«Το στιλό. Γράφει;» μου ψιθυρίζει λίγο πιο δυνατά.

Εκείνη τη στιγμή ο Τίρνι χτυπάει το βιβλίο πάνω στην έδρα. Τόσο δυνατά, που αναπηδάμε όλοι.

«Δεσποινίς Λόρνετ», ουρλιάζει κοιτάζοντας τη Λόρεν. «Μιλάτε κατά τη διάρκεια του τεστ μου;»

Εκείνη γίνεται κατακόκκινη και κοιτάζει πότε εμένα και πότε τον καθηγητή, γλείφοντας τα χείλη της. Εγώ δε λέω λέξη.

«Εγώ απλώς...» λέει με σβησμένη φωνή.

«Αρκετά». Ο Τίρνι σηκώνεται και είναι τόσο κατσουφιασμένος, που το στόμα του φαίνεται σαν να ετοιμάζεται να λιώσει πάνω στο λαιμό του, και σταυρώνει τα χέρια. Νομίζω πως θα πει κάτι ακόμα στη Λόρεν, γιατί την κοιτάζει με θανατηφόρο βλέμμα, αυτός όμως λέει μόνο: «Ο χρόνος σας τελείωσε. Αφήστε κάτω στιλό και μολύβια».

Δίνω στη Λόρεν το στιλό της πίσω, αλλά εκείνη δεν το παίρνει.

«Κράτα το», μου λέει.

«Όχι, ευχαριστώ», της λέω εγώ. Το κρατάω ανάμεσα στα δυο μου δάχτυλα και σκύβω μπροστά, κουνώντας το πάνω από το θρανίο της, εκείνη όμως βάζει τα χέρια πίσω από την πλάτη.

«Αλήθεια», μου λέει, «θα το χρειαστείς το στιλό. Για τις σημειώσεις κ.λπ.» Με κοιτάζει λες και μου προσφέρει κάτι μαγικό, και όχι ένα στιλό Bic γεμάτο σάλια. Δεν ξέρω αν φταίει η έκφρασή της, αλλά ξαφνικά θυμάμαι τότε που είχαμε πάει εκδρομή, στη δευτέρα δημοτικού, και οι δυο μας ήμασταν οι μόνες που είχαμε απομείνει, αφού είχαν όλοι διαλέξει το ζευγάρι τους. Έπρεπε να πιανόμαστε χέρι χέρι όλη την υπόλοιπη μέρα κάθε φορά που διασχίζαμε το δρόμο, και το δικό της χέρι ήταν πάντα ιδρωμένο. Αναρωτιέμαι αν το θυμάται. Ελπίζω πως όχι.

*Αν σου έμεινε μόνο μία μέρα ζωής, τι θα έκανες;
Με ποιον θα φιλιόσουν; Μέχρι πού θα έφτανες
προκειμένου να σωθείς;*

Η Σαμάνθα Κίνγκστον έχει τα πάντα: βγαίνει με ένα αγόρι που το θέλουν όλες, έχει τρεις απίστευτες κολλητές και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει στο σχολείο της - απ' το να διαλέγει το καλύτερο τραπέζι στο κυλικείο μέχρι το να πιάνει την καλύτερη θέση στο πάρκινγκ. Η Παρασκευή 12 Φεβρουαρίου θα έπρεπε να είναι μία ακόμα μέρα στην υπέροχη ζωή της.

Να όμως που είναι η τελευταία της μέρα.

Έπειτα όμως της δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία.

Ή μάλλον, έχει συνολικά επτά ευκαιρίες.

Ζει και ξαναζεί την τελευταία της μέρα επτά φορές - μέσα σ' αυτή την εβδομάδα πρέπει να λύσει το μυστήριο που περιβάλλει το θάνατό της και να ανακαλύψει την πραγματική αξία όλων αυτών που κινδυνεύει να χάσει.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-890-4

9 789604 538904

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08491

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ